

UCZNIOWIE MISJONARZE

Materiały homiletyczne na rok liturgiczny 2025/2026
Uroczystość Trójcy Przenajświętszej – XXII niedziela zwykła

CYKL A | CZĘŚĆ 3

UCZNIOWIE-MISJONARZE

Materiały homiletyczne na rok liturgiczny 2025/2026

Cykl A

CZĘŚĆ 3

UCZNIOWIE-MISJONARZE

Materiały homiletyczne na rok liturgiczny 2025/2026
Uroczystość Trójcy Przenajświętszej – XXII niedziela zwykła

Cykl A

CZĘŚĆ 3

Redakcja: *ks. Michał Dąbrówka*

Wydział Duszpasterstwa Ogólnego
Kurii Diecezjalnej w Tarnowie

© by Wydawnictwo Biblos, Tarnów 2026

Nihil obstat
Tarnów, dnia 08.05.2026 r.
ks. prof. dr hab. Janusz Królikowski

Imprimatur
OW-2.2/18/26, Tarnów, dnia 09.05.2026 r.
Wikariusz generalny
† Stanisław Salaterski

Projekt okładki:
Mateusz Kowal

Wydział Duszpasterstwa Ogólnego
Kurii Diecezjalnej w Tarnowie
ul. Piłsudskiego 6, 33-100 Tarnów
tel. 14-63-17-380
e-mail: wydzdusz@diecezja.tarnow.pl

Druk: Poligrafia Wydawnictwa Biblos

ISBN (online) 978-83-8354-285-0

Biblos
WYDAWNICTWO

Plac Katedralny 6, 33-100 Tarnów
+48 510 812 311

biblos@biblos.pl
www.biblos.pl
@wydawnictwobiblos

SPIS TREŚCI

Wprowadzenie	7
TEMATY HOMILII	9
UROCZYSTOŚĆ TRÓJCY PRZENAJSWIĘTSZEJ – 31.05.2026	13
UROCZYSTOŚĆ NAJŚWIĘTSZEGO CIAŁA I KRWI PAŃSKIEJ – 04.06.2026	19
X NIEDZIELA ZWYKŁA – 07.06.2026	25
UROCZYSTOŚĆ NAJŚWIĘTSZEGO SERCA PANA JEZUSA. DZIEŃ MODLITW O ŚWIĘTOŚĆ ŻYCIA KAPŁAŃSKIEGO – 12.06.2026	32
XI NIEDZIELA ZWYKŁA – 14.06.2026	37
XII NIEDZIELA ZWYKŁA. DIECEZJALNE ŚWIĘTO RODZINY – 21.06.2026	43
XIII NIEDZIELA ZWYKŁA – 28.06.2026	49
UROCZYSTOŚĆ ŚWIĘTYCH APOSTOŁÓW PIOTRA I PAWŁA 29.06.2026	54
XIV NIEDZIELA ZWYKŁA – 05.07.2026	59
XV NIEDZIELA ZWYKŁA – 12.07.2026	67
XVI NIEDZIELA ZWYKŁA – 19.07.2026	71

XVII NIEDZIELA ZWYKŁA – 26.07.2026	77
XVIII NIEDZIELA ZWYKŁA – 26.07.2026	83
XIX NIEDZIELA ZWYKŁA – 09.08.2026	91
UROCZYSTOŚĆ WNIEBOWZIĘCIA NMP – 15.08.2026	96
XX NIEDZIELA ZWYKŁA – 16.08.2026	101
XXI NIEDZIELA ZWYKŁA – 23.08.2026	106
XXII NIEDZIELA ZWYKŁA – 30.08.2026	111

WPROWADZENIE

Tytuł [...] „Uczniowie-misjonarze” nawiązuje do [...] tytułu ostatniej części *Relatio finalis* rzymskiego synodu zakończonego w 2024 roku. U podstaw jest papieskie używanie tego zwrotu wyraźnie po to, by uświadomić i pamiętać, że nie można być uczniem Chrystusa bez dawania o Nim świadectwa, a równocześnie nie da się być misjonarzem Chrystusa bez stałego czerpania ze szkoły Chrystusa. Stąd, podobnie jak myśl przewodnia Jubileuszu 2025 „Pielgrzymi nadziei”, również hasło programu duszpasterskiego „Uczniowie-misjonarze” przypomina ważny aspekt tożsamości chrześcijanina i jego misję, że jako dzieci Boże jesteśmy Chrystusowymi uczniami i zarazem misjonarzami, ale też to, że uczniem-misjonarzem Chrystusa trzeba się ciągle stawać. Tym bardziej aktualnie, wobec trudnych uwarunkowań i wezwań, które ujawniają się dziś w życiu osobistym, rodzinnym i parafialnym, powinniśmy zadbać o lepszą jakość bycia uczniem-misjonarzem Chrystusa, by być bardziej wiernym, gorliwym i zaangażowanym w dzieło wzrostu i stawania się na miarę naszego Pana i Mistrza. Domaga się to życia Jego słowem, przeżywania Jego obecności, czerpania z niej, naśladowania Go we wszystkim, by trwać w zjednoczeniu z Nim i przedłużać Jego zbawcze posłannictwo.

Mając tę świadomość, twórcy programu wyraźnie sugerują duszpasterzom i wiernym, by w centrum całego procesu formacyjnego było działanie na rzecz kształtowania i rozwoju osobowej więzi z Jezusem. Słuszność i aktualność tego formacyjnego fundamentu stale się ujawnia we wszelkich analizach aktualnej sytuacji Kościoła, rodziny chrześcijańskiej i życia wiernych. To jest klucz do wzrastania i rozwoju nowego człowieka ku wyżynom nieba i na miarę oczekiwań Boga. Jeśli w sercu chrześcijanina jest żywa wiara, to spogląda na życie w świetle objawionej prawdy, nie trzeba go motywować do korzystania z Bożej łaskowości, żyje miłością Boga, w Nim pokłada nadzieję, inaczej widzi sens swego

życia, wszelkiego cierpienia i znoju, pragnie być uczniem Chrystusa i Jego apostołem.

W tej perspektywie ujawnia się znaczenie kerygmatu w procesie formacyjnym. Na nim trzeba oprzeć odnowę chrześcijańskiej egzystencji i przepowiadania Kościoła. Powinni to zobaczyć i uznać zwłaszcza wszyscy duszpasterze i katechizujący. Zgodnie z podpowiedzią papieża Franciszka trzeba zadbać o to, „żeby [przepowiadanie] wyrażało zbawczą miłość Boga, uprzednią w stosunku do moralnych i religijnych zobowiązań; żeby nie narzucało prawdy i odwoływało się do wolności; żeby miało pewne cechy radości, bodźca, żywotności i harmonijnej pełni, niesprowadzającej przepowiadania do kilku doktryn, czasem bardziej filozoficznych niż ewangelicznych. Domaga się to od ewangelizatora niektórych postaw, pomagających lepiej przyjąć orędzie: bliskości, otwarcia na dialog, cierpliwości, serdecznego przyjęcia, które nie potępia” (EG 165).

(bp A. Czaja, *Elementarz chrześcijańskiej formacji. Uczniowie-misjonarze*, w: *Uczniowie-misjonarze. Program duszpasterski Kościoła katolickiego w Polsce na rok 2025/2026*, zeszyt teologiczno-pastoralny, Opole 2025, s. 14-15)

TEMATY HOMILII

Uroczystość Trójcy Przenajświętszej – *Uczniowie Trójjedynej Miłości*

Orędzie: Bóg objawia się jako wspólnota miłości – Ojca, Syna i Ducha Świętego – która nie zamyka się w sobie, ale otwiera się na człowieka. Nawet wtedy, gdy człowiek zawodzi, Bóg nie odrzuca go, lecz jeszcze głębiej odsłania swoje miłosierdzie i nieustannie odnawia relację.

Uroczystość Najświętszego Ciała i Krwi Pańskiej – *Misjonarze eucharystyczni*

Orędzie: Jezus pozostaje pośród swojego ludu jako Chleb życia. W Eucharystii karmi człowieka swoją obecnością, zakorzenia go w sobie i przemienia od wewnątrz. Eucharystia rodzi misjonarzy – ludzi, którzy niosą innym to, co sami otrzymali.

X niedziela zwykła – *Misja przy stole miłosierdzia*

Orędzie: Jezus nie powołuje ludzi doskonałych, ale grzeszników, by ich uleczyć i uczynić swoimi świadkami. Miłość Boga jest uprzedzająca – On pierwszy podchodzi do naszej „komory celnej”.

Uroczystość Najświętszego Serca Pana Jezusa – *Serce, które kocha pierwsze*

Orędzie: Bóg kocha „pierwszy”. Jego miłość nie jest reakcją na nasze zasługi, lecz suwerennym wyborem. W sercu Jezusa, z którego wypłynęła krew i woda, bierzemy początek jako Kościół sakramentalny. To serce jest źródłem odpocznienia dla każdego utrudzonego i wzorem dla każdego pasterza.

XI niedziela zwykła – *Umocnieni i posłani*

Orędzie: Jezus nas przywołuje do siebie, gdyż chce nas wyposażyć w swoją łaskę. On nas zna, wie, co kryje się w naszych sercach i patrzy na nas z miłością.

XII niedziela zwykła – *Rodzina miejscem świadectwa*

Orędzie: Bóg nie opuszcza rodzin, nawet kiedy borykają się z różnymi trudnościami. On wie, że przyznawanie się do Niego w świecie jest wyrazem odwagi. Dlatego wyposaża swoich wiernych w moc łaski.

XIII niedziela zwykła – *Kochać bardziej*

Orędzie: Bóg dał nam serce zdolne kochać, wybaczać, miłować.

Uroczystość Świętych Apostołów Piotra i Pawła – *Droga za Panem*

Orędzie: Bóg działa przez nasze kruche życie, powołując nas na swoich uczniów.

XIV niedziela zwykła – *Odpuzynek uczniów-misjonarzy*

Orędzie: Jezus woła: „Przyjdźcie do Mnie wszyscy, którzy utrudzeni i obciążeni jesteście, a Ja was pokrzepię” (Mt 11,28).

XV niedziela zwykła – *Ziarno-Słowo*

Orędzie: Słowo Boże ma w sobie moc przemiany życia i zbawienia człowieka. Jest jak ziarno, które – jeśli zostanie przyjęte – może wydać obfity plon.

XVI niedziela zwykła – *Uczniowie-misjonarze ziarnem pośród chwastów*

Orędzie: Jezus odniósł zwycięstwo nad złem i chce nam dać wzrost, byśmy przynieśli obfity plon dobra.

XVII niedziela zwykła – *Bóg albo nic*

Orędzie: Jezus zapoczątkował na ziemi królestwo Boże i włączył cię do niego. Pragnie, byś stanął po Jego stronie i razem z Nim budował Jego królestwo.

XVIII niedziela zwykła – *Adoracja źródłem świętości członków Kościoła*

Orędzie: Jezus, ukazując swoje boskie oblicze, daje nam przykład, że i my powinniśmy przemieniać to, co w nas słabe, aby stawać się mocnymi w wierze.

XIX niedziela zwykła – *Strefa nie naszego komfortu*

Orędzie: Bóg nie zostawia nas samych w oku cyklonu. Przychodzi, choć często nie w sposób spektakularny (jak w wichurze czy trzęsieniu ziemi), ale w „szmerze łagodnego powiewu” (1 Krl 19,12) lub kroczy po falach naszych problemów (Mt 14,25). Przynosi nam swoją obecność, która ucisza lęk i uzdalnia nas – jak Piotra – do robienia rzeczy po ludzku niemożliwych.

Uroczystość Wniebowzięcia NMP – *Niebo to ukoronowanie życia*

Orędzie: Maryja uczy nas prawdziwej natury Kościoła. Kiedy tylko poczęła Jezusa pod sercem, natychmiast „poszła z pośpiechem w góry” do Elżbiety (Łk 1,39). Wniebowzięcie to ukoronowanie życia kogoś, kto nigdy nie zatrzymał łaski dla siebie. Jej wywyższenie jest dowodem na to, że Bóg obdarza niebem tych, którzy z miłością służą braciom na ziemi.

XX niedziela zwykła – *Wołanie*

Orędzie: Każda próba, na którą Pan Bóg wystawia człowieka, jest zawsze skierowana na dobro. Jej celem jest umocnienie w człowieku wiary, cierpliwości, siły do znoszenia trudności, a przede wszystkim uczenie człowieka bezwarunkowej miłości wobec Boga.

XXI niedziela zwykła – *Wierność*

Orędzie: Bóg jest wierny swojemu przymierzowi miłości względem człowieka w każdych okolicznościach, nawet wtedy, kiedy człowiek tej wierności Bogu nie dochowuje.

XXII niedziela zwykła – *Iść za Jezusem*

Orędzie: Jezus nie zostawia nas samych z ciężarem, którego nie da się udźwignąć, ale staje obok jako ten, który pierwszy przeszedł drogę krzyża. On zaprasza, by iść razem z Nim, bo tylko wtedy nasz trud przestaje być bezsensownym cierpieniem, a staje się drogą do prawdziwej wolności.

UROCZYSTOŚĆ TRÓJCY PRZENAJSWIĘTSZEJ – 31.05.2026

*I czyt. Wj 34,4b-6.8-9; Ps: Dn 3,52.53a.54a.55ab.56a
[nl: Dn 3,52.53-54.55-56]; II czyt. 2 Kor 13,11-13;
Ew. J 3,16-18*

Proponowane pieśni:

Na wejście – „Ciebie wzywamy, Ciebie błagamy”

Na przygotowanie darów – „Chrystus, Chrystus, to nadzieja”

Na komunię – „Jeden w naturze”

Na uwielbienie – „Czego chcesz od nas, Panie”

Na zakończenie – „Trójcy Najświętszej”

Wprowadzenie do Mszy Świętej

Już na początku tej Eucharystii zostaliśmy zgromadzeni w imię Ojca i Syna, i Ducha Świętego. To nie jest tylko pusta formuła, ale rzeczywistość, w którą zostajemy włączeni. Dzisiejsza liturgia prowadzi nas w sam środek największej tajemnicy naszej wiary – tajemnicy Trójcy Świętej. Otwórzmy więc nasze serca na miłość Boga Ojca, łaskę naszego Pana Jezusa Chrystusa i dar jedności w Duchu Świętym.

Uczniowie Trójjedynnej Miłości

Sytuacja egzystencjalna: Choć jesteśmy stworzeni do życia w relacji i wspólnocie, to często się zamykamy, dystansujemy i raniimy innych, przez co nasze wspólnoty słabną lub się rozpadają.

Oreędzie: Bóg objawia się jako wspólnota miłości – Ojca, Syna i Ducha Świętego – która nie zamyka się w sobie, ale otwiera się na człowieka. Nawet wtedy, gdy człowiek zawodzi, Bóg nie

odrzuca go, lecz jeszcze głębiej odsłania swoje miłosierdzie i nieustannie odnawia relację.

Apel: Otwórz się na tę miłość, którą Bóg daje ci w Eucharystii. Pozwól, aby przemieniała twoje serce i twoje relacje. Zrób konkretny krok: wzmocnij relację, która osłabła; przebac; wyjdź pierwszy do drugiego.

I. Trójca – wspólnota miłości

W naszej kulturze stół jest nadal przede wszystkim miejscem spotkania, spędzania wspólnie czasu, tworzenia relacji. Najczęściej w naszych domach znajduje się w pokoju gościnnym. Jak sama nazwa wskazuje, „gościmy” przy tym stole tych, którzy do nas przychodzą.

To ciekawe, że w jednym z najpopularniejszych przedstawień ikonograficznych Trójcy Świętej jest Ona ukazana właśnie przy stole. Inspiracją dla Andrieja Rublowa, który napisał tę znaną ikonę, stała się biblijna scena trzech Gości, którzy odwiedzili Abrahama (zob. Rdz 18). Trzy postacie siedzą razem przy stole, zwrócone ku sobie, jakby trwały w cichym dialogu. Jest na tej ikonie przede wszystkim obecność, ale i doświadczenie ruchu, który artysta wyraził, wpisując postacie w niewidzialny okrąg.

Bóg nie jest statyczny, nie jest zamknięty w sobie. Jest komunią, żywą relacją pomiędzy Ojcem, Synem i Duchem Świętym, która otwiera się na ludzkość i świat. Teologia nazywa tę rzeczywistość *perychorezą*, czyli „tańcem”: tańcem wzajemnej miłości (por. *Acta Apostolicae Sedis* 117, nr 8, 2025, s. 808). Ta ikona odsłania przed nami jedną z najważniejszych prawd o tajemnicy Trójcy Świętej: jest Ona relacją obecności i wzajemnego obdarowywania się miłością.

Miłość, a szczególnie ta Boża, ma to do siebie, że chce się dzielić – nie zatrzymuje się na sobie, ale wychodzi, obdarowuje, łączy innych. Taka właśnie jest miłość Boga. Ta wspólnota żywej miłości nie zamyka się w sobie, ale otwiera się na człowieka. To widać w postaci Ojca w ikonie Rublowa, który, chociaż nosi półprzezroczystą szatę w odcieniach bladej purpury, to w środku,

w samym sercu, ta szata jest niebieska. A kolor niebieski to symbol człowieczeństwa. Bóg nosi człowieka w samym sercu (por. K. Porosło, *Ikona miłości. Dla par, narzeczonych i małżonków*, Kraków 2025, s. 13). Bóg objawia nam przez dzisiejsze słowo swoją miłość, abyśmy jako uczniowie Trójcy Świętej odnaleźli się w niej, coraz głębiej ją poznawali i pozwolili, by kształtowała nasze codzienne relacje.

II. Bóg objawia swoje serce

Widzimy to już w pierwszym czytaniu: w momencie, kiedy lud zawodzi, Bóg nie oddala się, ale postanawia jeszcze głębiej odsłonić swoją miłość. Izrael bardzo szybko odszedł od zawartego przymierza, oddając pokłon złotemu cielcowi (zob. Wj 32). A jednak odpowiedzią Boga na ten grzech wybranych nie jest odrzucenie, ale objawienie swojego imienia.

Imię w Biblii zawsze odkrywa tożsamość, odsłania najintymniejsze zakątki czyjejś istoty. „Bóg wołany imieniem, które sam objawił, nie może pozostać obojętny na głos wołającego” (M. Miduch, *Biografia Boga Ojca*, Kraków 2016, s. 7). „Pan, Pan, Bóg miłosierny i łagodny, nieskory do gniewu, bogaty w łaskę i wierność” (Wj 34,6). To nie jest definicja, której Mojżesz musiał nauczyć się na pamięć – to objawienie serca Boga. Bóg ukazuje się jako Ten, który pochyla się nad człowiekiem, nie reaguje gniewem, ale cierpliwością i wiernością. Mojżesz, poznając wielkość miłosierdzia Boga, prosi Go ponownie, aby pozostał ze swoim ludem. Bóg nie tylko się zgadza, ale dodatkowo odnawia przymierze. Bóg nie odbudowuje relacji na strachu, ale na objawieniu swojej miłości. Najpierw pozwala się poznać, a dopiero potem odnawia więź, ponieważ wie, że tylko taka relacja może być naprawdę trwała.

Evangelia tej niedzieli ukazuje pełnię tej perspektywy. Tą miłością Boga ogarnięty jest cały świat. Jezus mówi do Nikodemu: „Tak Bóg umiłował świat, że Syna swego Jednorodzonego dał, aby każdy, kto w Niego wierzy, nie zginął, ale miał życie wieczne” (J 3,16). Użyte tutaj greckie słowo *kosmos* oznacza

świat pogubiony, poraniony, daleki od Boga. Miłość Boga nie jest odpowiedzią na doskonałość świata, ale na jego wielką potrzebę zbawienia. Dlatego Jezus dodaje: „Albowiem Bóg nie posłał swego Syna na świat po to, aby świat potępił, ale po to, by świat został przez Niego zbawiony” (J 3,17). To „dał” oznacza coś więcej niż posłanie. Ojciec powierza swojemu Synowi misję trudną i wymagającą – misję, która prowadzi przez cierpienie, aż do oddania życia. To znaczy, że Ojciec „wydał” swojego Syna. Nie zatrzymał Go dla siebie, ale oddał Go w ręce ludzi, aby oni mogli otrzymać zbawienie. Miłość Boga nie zatrzymuje się na słowach. Ona staje się konkretnym darem – darem z samego siebie. To miłość, która nie cofa się przed ofiarą i w tym właśnie objawia się jej prawdziwa wielkość (por. S. Mędała, *Ewangelia według świętego Jana. Rozdziały 1-12*, Częstochowa 2010, s. 425).

III. Od relacji zranionej do wspólnoty przemienionej

A jednak, kiedy spojrzymy na nasze życie, widzimy, że nie zawsze taką miłością żyjemy. W każdym z nas pojawia się ruch wręcz przeciwny: zamknąć się w sobie, pozwolić, by uraza przerodziła się w dystans, a dystans w pewną formę przemocy. Niekoniecznie fizycznej, ale równie realnej: upartego milczenia, słowa, które rani, czy obojętności budowanej systematycznie jak mur. Częściej w naszym życiu ranienie innych ma postać bardziej subtelnej, ale wcale nie mniej bolesnej. Możemy spychać drugiego na margines, ignorować to, co mówi, odbierać znaczenie temu, co robi. Druga osoba staje się problemem, który trzeba wyeliminować.

A przecież jesteśmy stworzeni do czegoś innego – do budowania wspólnot, na wzór tej jednej, doskonałej. Jednak musimy pamiętać, że budujemy je my, którym często bardzo daleko do ideału. Prawdziwa wspólnota nie rodzi się z tych, którzy nigdy nikogo nie zranili, ale z tych, którzy uznali, że są do tego zdolni – i postanawiają już tego nie robić. Bo tylko ten, kto sam doświadczył miłosierdzia, uczy się nie oddawać złem za zło. Wspólnota

nie jest czymś, co tworzymy jedynie sami – jest przede wszystkim darem, który otrzymujemy z góry (por. R. Pasolini, *Seconda predica di Quaresima*, Watykan 2026, <https://www.youtube.com/watch?v=yBB9EmFqjDM&t=430s>, dostęp: 27.04.2026).

IV. Od stołu Trójcy do codziennego życia

W ikonie Rublowa stół, przy którym siedzą trzy Osoby, jest również symbolem ołtarza. Dlatego właśnie gromadzimy się przy tym stole, którym jest ołtarz. To tutaj Trójca Święta obdarza nas swoim życiem. To tutaj wypełnia się Ewangelia – Ojciec daje swojego Syna. Syn oddaje swoje życie i daje się nam w eucharystycznych postaciach. Duch Święty jest miłością, która przenika tę ofiarę i czyni ją żywą i obecną. Jesteśmy zaproszeni do uczestnictwa, które będzie włączeniem siebie w ten „ruch” miłości; w dar, który jest nie tylko do przyjęcia, ale przede wszystkim do przekazania. Dlatego nie jesteśmy tylko uczniami, którzy słuchają i przyjmują. Jesteśmy także posłani jako misjonarze – aby to, co tutaj otrzymujemy, przynieść w nasze codzienne życie i budować wspólnoty, te małe i te duże, na wzór Trójcy. Spróbuj dziś zrobić konkretny krok: odbudować relację, która osłabła, przebaczyć, wyjść pierwszy do drugiego.

Ojcze, chwała Tobie, swe życie składam Tobie. Kocham Ciebie. Jezusie, chwała Tobie, swe życie składam Tobie. Kocham Ciebie. Duchu, chwała Tobie, swe życie składam Tobie. Kocham Ciebie.

Modlitwa wiernych

Do Boga Ojca, który objawia swoją miłość w Synu i jednoczy nas w Duchu Świętym, zanieśmy nasze ufne prośby:

1. Za Kościół święty, aby był znakiem jedności i miłości dla całego świata.
2. Za rządzących państwami, aby w podejmowanych decyzjach kierowali się troską o dobro wspólne, sprawiedliwość i pokój.

3. Za rodziny, aby były miejscem przebaczenia, wzajemnej troski i budowania trwałych relacji.
 4. Za nowo wyświęconych kapłanów, aby pozostali wierni złożonym przyrzeczeniom.
 5. Za zmarłych (a szczególnie za N.), aby zostali włączeni do wspólnoty świętych w niebie.
 6. Za nas, uczestniczących w tej Eucharystii, abyśmy pozwalali Bożej łasce przemieniać nasze serca i codzienne wybory.
- Boże, nasz Ojcze, przyjmij nasze prośby i spraw, abyśmy żyli Twoją miłością, objawioną w Jezusie Chrystusie i rozlaną w naszych sercach przez Ducha Świętego. Który żyjesz i królujesz na wieki wieków. Amen.

Przed rozesłaniem

Rozpoczęliśmy tę Eucharystię w imię Ojca i Syna, i Ducha Świętego – i w to samo imię za chwilę otrzymamy błogosławieństwo. Niech ten dar nas prowadzi, przemienia nasze relacje i uzdalnia do życia miłością Trójcy Świętej na co dzień.

ks. Nikodem Kowalczyk